

Khi Tình Yêu Khác Chủng tộc

Việt Hải

Hôm nay tôi đọc chuyện tình Phi-Việt, chút gì đó buồn man mác. Có phải tình yêu khi hai tâm hồn đến với với nhau, người ta vượt qua hàng rào ngôn ngữ, màu da, phong tục, tạp quán, vượt qua những cười chê, những dị nghị, những đàm tiếu của xã hội,... bởi vì hai tâm hồn yêu nhau, đến với nhau trọn vẹn khi nhịp tim nhịp nhàng đồng bộ một khi những người trẻ yêu nhau. Xin gia đình và xã hội hãy nhìn họ với ánh mắt bao dung, từ tâm và vì họ vốn có nhân bản tính, tình yêu họ đáng ca ngợi. Hãy đọc...

Jean-Bédél Bokassa

"Jean Bedel Bokassa đi lính cho Pháp từ năm 18 tuổi, lúc nước Trung Phi còn là thuộc địa của Pháp. Bokassa trong đội quân lê dương có mặt tại nhiều quốc gia trước khi đến Việt Nam vào năm 1953, lúc ấy ông 32 tuổi, mang lon trung sĩ nhất và đóng tại Chánh Hưng, Sài Gòn (quận 8 bây giờ). Có thời gian Bokassa được tăng cường về Biên Hòa làm nhiệm vụ gác cầu ở Cù Lao Phố (cầu Gành). Hồi đó, những làng mạc xa xôi hẻo lánh, người dân rất sợ các toán quân "Tây đen", phụ nữ không may gặp họ trên đường họ hành quân là coi như hết thời. Nhưng ngay giữa thành phố hay những nơi thị tứ đông đúc thì dân chúng không sợ đám lính đánh thuê này. Những ông lính "Tây đen" có nhiệm vụ canh gác cầu Gành tại Cù lao Phố không dám giờ thối còn đồ mà ngược lại, lại có vẻ hiền từ. Bokassa là người hiền nhất trong đám lính gác cầu.

Hồi đó, ở gần cầu Gành có một cái máy nước công cộng để dân chúng trong vùng đến hứng, gánh về dùng. Trong xóm gần cầu có cô gái nghèo tên là Nguyễn Thị Huệ, chuyên gánh nước mướn cho các gia đình, hết sức cực nhọc mặc dầu cô rất xinh xắn. Sau giờ gác cầu, Bokassa thường la cà đến bên chiếc phông-tên nước công cộng đó để tán gái theo bản năng đàn ông. Các phụ nữ khác thấy Bokassa tới thì trốn biệt không dám đến gần. Lúc đầu, cô Huệ cũng trốn, nhưng sau đó vì chén cơm manh áo, cô đành liều, cứ đến gánh nước. Anh lính lê dương không làm gì cả, đã vậy lại còn giúp cô hứng nước và tập tành nói tiếng Việt nghe rất tức cười. Dần dà, những cử chỉ ngô nghê, vụng về của anh lính da đen làm cho cô Huệ thấy có cảm tình. Rồi cô dạy cho Bokassa nói tiếng Việt.

Cô không còn cảm thấy ngại ngùng mỗi khi đối diện với anh lính Phi châu này nữa, mà những lúc nghỉ ngơi cô còn có ý muốn gặp anh. Lương của lính Pháp tương đối rất khá, Bokassa cũng biết cách lấy lòng phụ nữ, lúc thì anh mua tặng cô xấp vải, chiếc khăn, lúc thì chai dầu thơm, có khi anh còn cho cô cả tiền nữa, những số tiền này cô phải gánh nước oằn lưng cả tuần mới có thể có được. Hai bên dần dần yêu nhau, những ngày cuối tuần Bokassa rủ cô Huệ về Sài Gòn chơi... Kết quả của mối tình Phi-Việt đó là cô Huệ mang thai. Ngày ấy con gái chưa hoang là một điều hết sức nhục nhã, nhất là lại có chửa với một gã lính da đen. Cha cô không chịu nổi lời đàm tiếu, đánh cô một trận rồi bỏ nhà ra đi. Mẹ cô nước mắt lưng tròng, phần thì thương con, phần cũng giận con. Bà nói:

- Đấy, mày muốn tính sao thì tính, đi đâu thì đi, đừng làm cho tao thêm nhục...

Bokassa đưa người tình về Tân Thuận Đông gần cầu Tân Thuận, quận Nhà Bè, nơi đơn vị anh đóng quân. Anh thuê nhà cho người yêu ở. Hai người sống với nhau như vợ chồng. Tình nghĩa đang mặn nồng thì đơn vị của Bokassa được lệnh về Pháp. Anh trao tất cả số tiền dành dụm được cho vợ và dặn ít nữa nếu sinh con

trai thì đặt tên là Martin, nếu sinh con gái thì đặt tên là Martine, sau này nếu có dịp anh sẽ sang Việt Nam tìm hai mẹ con. Cô Huệ khóc hết nước mắt...

Đây là chuyện tình thương tâm của chàng trung sĩ nhất Jean Bedel Bokassa (32 tuổi, trong đội lính Lê dương (Légion étrangère của Pháp sang tham chiến tại Việt Nam) yêu nàng Nguyễn Thị Huệ với làn da trắng muốt như bông bưởi của xứ Biên Hòa. Jean Bedel bản tính hiền lành vì thương Huệ, anh chịu khó học tiếng Việt từ người yêu. Nhưng khổ nỗi người cha của Huệ đánh đập nàng vì không chấp nhận mối tình dị chủng, mẹ nàng đau khổ khóc suốt mướt đành để nàng theo người yêu vì thân phụ nhất quyết không nhìn nhận Jean Bedel.

Thời gian trôi qua 19 năm sau chàng đăng quang vua của xứ Cộng Hòa Trung Phi, chàng tìm kiếm Huệ và đưa con rơi, bởi vì khi quân đội Pháp rút về xứ, Jean Bedel biết Huệ mang thai, chàng ra đi về Pháp trong ray rứt, áy náy. Việc tìm lại con như sự nhìn nhận vì lương tâm, tôi cho rằng việc này nói lên một phần nào trách nhiệm của ngài vua Jean Bedel của xứ phi châu, xứ sở vốn giàu kim cương, đá quý, quặng mỏ...

Trong tình yêu tìm đến nhau vì tình cũ, những ràng buộc tâm hồn, tôi bỗng nghe bài tình ca cũ "Je t'attendais" vang lên:

*"Et que Dieu me pardonne,
Je t'aime plus que je n'ai aimé,
Ceux que j'abandonne,
Aux amours passés,
Aujourd'hui je comprends, enfin,
Mes défaites et mes chagrins,
Ne m'ont pas blessé pour rien,
Car je le sais,
Pour une passion éternelle,
Je t'attendais..."*

Một cuộc tình đã qua, xin Thượng đế tha thứ cho con. Em à, anh yêu em nhiều hơn anh đã yêu em. Những điều anh bỏ cuộc trong quá khứ yêu thương. Giờ đây sau hết anh thấu hiểu. Những mất mát của anh, những nỗi buồn của anh vẫn còn đó. Em, bởi vì anh biết đối với một niềm yêu thương miên viễn và anh vẫn chờ đợi em...

Đại để như vậy, bài nhạc nói lên nỗi lòng của nhiều người, tình dở dang, không trọn vẹn. Với trường hợp của Jean Bedel và nàng Huệ xứ Bưởi. Phải chăng quá ray rứt vì chiến tranh, sự chia tay của họ như bao sự chia tay của các biến cố 1954 hay 1975 giống nhau, giống nhau lắm, buồn vui và ray rứt...

"Je t'aime plus que je n'ai aimé, ceux que j'abandonne, aux amours passés,..." ?

Tôi làm việc chung với Danny và Josephine, họ yêu nhau thật lòng dù khác màu da. Danny da trắng, Josephine da đen, họ may mắn hơn vì xứ Mỹ sau biến cố Martin Luther King, nước Mỹ cởi mở hơn, phóng khoáng hơn như nơi tôi ở miền viễn tây nắng ấm của California. Cha mẹ Danny vốn thương mến Josephine, không như Jean Bedel bị chối từ, bị khinh miệt chỉ vì làn da, làm sao xã hội xưa hiểu được tình yêu cao hơn màu da mà Thượng đế ban cho chúng ta.

"Aujourd'hui je comprends, enfin, mes défaites et mes chagrins. Ne m'ont pas blessé pour rien, car je le sais,... Je t'attendais. Ma vie s'était attendre pour apprendre à t'aimer..."

Trường hợp khác, đau khổ không kém của đầu thế kỷ 21. Chàng trai Việt Nam gia nhập hải quân Hoa Kỳ, tàu lênh đênh lâu ngày James Le khô ngô gặp Rosemary thượng cấp da đen của chàng, họ yêu nhau chân tình, tình yêu vượt biên cương của chủng tộc, của màu da, của văn hóa gốc, tình yêu đáng được trân trọng, họ chia sẻ mộng hải hồ, tình yêu đẹp như đại dương xanh ngát, bao la như sóng biển Thái Bình dương. Một ngày kia chàng đưa nàng về gặp thân mẫu mình. Bà mẹ từ chối ngay, viện lẽ màu da không phù hợp, tình yêu phải đồng chủng. Cả hai đau khổ,

ngỡ ngàng. Tại sao con người lại áp đặt những định kiến, những khó khăn, những trắc trở cho một tình yêu thiêng liêng, một tình yêu chân chính như vậy?

Chàng là con duy nhất của bà mẹ góa chồng. Là người con hiếu thảo nên James và Rosemary vẫn giữ vững tình yêu khác chủng tộc không được gia đình nhìn nhận, giữ kín đáo, và riêng tư. Một ngày nọ Rosemary nhận ra mình lâm chứng bệnh ung thư, nàng đã vĩnh viễn ra đi. James đau khổ tuyệt vọng, đời sống và tình yêu. Thương để sao khe khát với họ, màu da không ai muốn. Nó chỉ là sự tiền định được đặt để, định luật của thiên nhiên sắp xếp kiếp người như thế. Cuối cùng chàng đã không lập gia đình vì những nhung nhớ tình yêu đôi bạn đã trót yêu và trót hứa. Và cũng cuối cùng người mẹ cảm nhận sự hối hận, nhưng duyên tình nay đã không trọn vẹn, đã lỡ làng....

Từ ba cuộc tình tiêu biểu, Jean Bedel và Huệ của xứ Bưởi, Danny và Josephine, cùng James Lê và Rosemary, cho ta thấy có vui, có buồn, tình yêu chịu định luật khắc nghiệt, có duyên nghiệp, có tình được, và có tình không thành đôi. Dù yếu tố chung thủy hay chân thành quyết định bởi số phận, bởi đáng tội thượng trên cao kia.

*"Je t'aime depuis trop peu de temps, et pourtant j'y croyais depuis si longtemps.
Aujourd'hui je comprends, enfin, qu'il me fallait souffrir,
Avant de te dire un matin, d'un sourire, pour une passion éternelle,
je t'attendais,... Pour une symphonie nouvelle, je t'attendais.
Sans le savoir, sans le comprendre, je t'attendais, ma vie s'était attendre,
pour apprendre à t'aimer..."*

Je t'attendais - Franck Michael:

<https://www.youtube.com/watch?v=UwChwkOzesU>

Đối với một tình yêu vĩnh cửu, anh đã chờ đợi em, như với một bản giao hưởng mới, anh quyết chờ đợi em,... làm sao biết được cuộc đời sẽ ra sao. Nhưng anh nguyện chờ đợi em. Em, cuộc sống này đã được sắp sẵn rồi, để anh thử thách để yêu em hơn. Anh chờ đợi em nhé...

Việt Hải Los Angeles